

Una Palabra muy personal

Desde el comienzo del libro, el lector puede observar cómo el autor introduce cierto matiz de misterio en cada capítulo de su relato. Por otra parte, haciendo notar la necesidad de buscar las palabras que nos ayuden a designar las cosas, el maestro nombra una Palabra que a su juicio es la más hermosa.

La palabra más hermosa es el título de la narración infantil que nos presenta Algar Editorial, dentro de la colección «Calce-tín». Su autor, Jordi Sierra i Fabra, cuyo

oficio de escritor está largamente probado, plantea un tema que además de ser verdaderamente interesante es de esos que de vez en cuando logran sorprendernos.

LA PALABRA MÁS HERMOSA

JORDI SIERRA I FABRA

IL·LUSTRACIONS D'AGUSTÍN RICCARDI

COL·LECCIÓ «CALCETÍN», 57

32 PÀGINES / 78-84-9845-188-7 / 8,35 EUROS

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2010

Utilizando una prosa desenfadada, propia de la literatura del género, el autor nos presenta una novela realmente

apasionante y que narra en tercera persona. A cada paso se trasluce el amor al lenguaje empleado para contar la historia de manera precisa, siempre buscando el detalle.

Es curioso observar cómo al autor del presente relato no le interesa la vida familiar o colegial de los gemelos, lo que realmente le preocupa es la evolución mental de los protagonistas.

Con estilo ampliamente pedagógico, el autor nos cuenta la historia de Georgina y Daniel que apenas han cumplido los doce años. Los chicos, tras permanecer varios meses en cama a causa de una rara enfermedad, seguida de diversas dolencias encadenadas, se incorporan al quehacer diario de su colegio. Dada su popularidad, los dos hermanos son recibidos por sus compañeros como si de auténticos hijos pródigos se tratara.

La pérdida de las clases, y por consiguiente de las diferentes evaluaciones, es un serio impedimento para lograr la nota final. El problema que se plantea a los dos hermanos es averiguar a qué tipo de exámenes tendrán que enfrentarse. ¿Serán de tipo test o serán en cambio pruebas de desarrollo? Las dudas no quedaron disipadas hasta

que llegó el momento de en-trevistarse con el nuevo profesor.

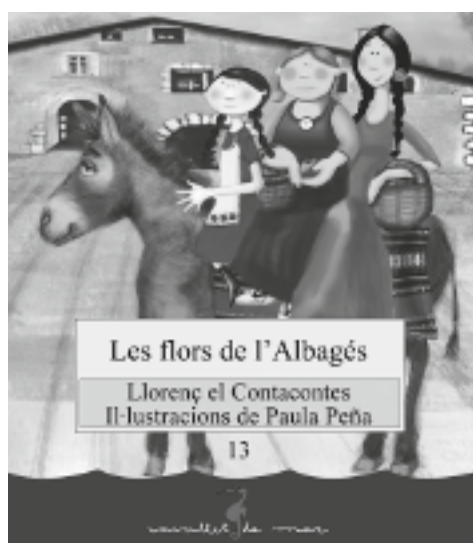
El profesor Maestro, que así se llamaba el profe-

sor de literatura, ejercía una pedagogía muy particular, así pues había implantado en el colegio métodos verdaderamente revolucionarios. Quizás por esa razón la confusión y recelos de Georgina y Daniel no quedaron disipados hasta que, en la clase de tutoría, supieron que su examen para la nota final de curso consistiría en lo siguiente: debían emplear todo el sábado buscando una palabra muy hermosa, la más hermosa de todas. Para el profesor Maestro lo más importante en la gratificante y ardua tarea de instruir a los niños era sin duda enseñarles, tanto a pensar por sí mismos como a descubrir las cosas de la vida. Por esta razón la propuesta del maestro forzará a los dos hermanos a meterse en la vorágine de una carrera contrarreloj, obligándoles a poner en juego su perspicacia y capacidad de análisis, habilidades indispensables para poder encontrar esa particular palabra que, a juicio del maestro, es la más hermosa de todas cuantas forman parte del diccionario de la lengua. Para alcanzar su propósito, los protagonistas tendrán que pasar por una serie de pruebas llenas de un especial encanto que harán las delicias de los lectores.

□ M^o Teresa Espasa
Lletres Valencianes, n° 29

Flors a la família

A Llorenç, el contacontes li han regalat una història preciosa, la de les tres flors de l'Albagés. Un petit conte que es fa immens en tancar l'última pàgina i de ben segur encara és més immens en sentir-lo declamat per l'autor a qualsevol de les seues actuacions. Una història que ens transmet estima, amor, seguretat, natura... i un aroma especial: el de les tres flors dels masovers del Mas de Flors.

LES FLORS DE L'ALBAGÉS

LLORENÇ GIMÉNEZ

IL·LUSTRACIONS DE PAULA PEÑA

COL·LECCIÓ «CAVALLET DE MAR», 13

30 PÀGINES / 978-84-9904-055-4 / 6 EUROS

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2010

Conta Llorenç, el contacontes, a les pàgines del seu llibre *Les flors de l'Albagés*, que aquesta història, la que ens contarà de la mà de les precioses il·lustracions de Paula Peña, va ocórrer quan no existia ni televisió ni ràdio ni internet... tampoc motos, autobusos o cotxes. Així, ens situa en un temps en què la manera de viure en família era, de bon tros, molt diferent a la que vivim avui. Però, què ens vol contar Llorenç al seu conte?, doncs la història dels habitants del Mas de Flors, una família on tots, avis, pares i filles tenen noms de flor. Lliris i Narcís són els pares de les tres flors, les seues filles que s'anomenen Rosa, Margarida i Violeta. Però, a banda de la curiosa anècdota dels noms –fins i tot els avis materns i paterns tenen noms florals: Gesmil i Rosella i Hortènsia i Jacint–, el conte de les flors de l'Albagés ens transmet la història d'un temps llunyà, quan la reunió familiar al voltant de la taula era plena de paraules, d'històries del dia a dia, sense televisió ni videojocs; quan el passeig fins l'escola es feia a peu, de vegades travessant alguna muntanyeta, fent parada a la casa dels avis per dinar, gaudint de la natura a cada pas. Un altre temps que resulta difícil d'entendre a les grans ciutats que vivim, on la quotidianitat, la dels adults

i la dels xiquets, és plena d'autobusos, estrès, televisió, dibuixos animats... Així, la lectura del conte als xiquets és interessant ja que ens ajuda a explicar-los altres temps, altres maneres de viure, com era la vida a un mas en les muntanyes fa molts i molts anys.

Els personatges protagonistes del conte de Llorenç ja no hi són. Conten que van viure fa molts anys a un llogaret de Vistabella i també conten que, si passem alguna vegada per allà encara es pot sentir el seu esperit i el seu aroma a cada racó del camí, a cada flor i a cada animal. He de reconèixer que després de llegir el conte l'emoció em va omplir: com un record de la importància de les petites coses, del caliu i l'amor que sovint trobem a la família; com la sensació de sentir a cada racó de les nostres terres i els nostres paisatges el pols de tots aquells i totes aquelles que s'estimaren i que s'estimen la terra... I també, en acabar de llegir la curta història, em van omplir les ganes de visitar el Mas de les Flors i sentir ben a dins l'aroma de Lliris, Narcís, Rosa, Margarida i Violeta.

□ Sònia Martínez Icardo
Lletres Valencianes, n° 29

Com descobrim el món

Teresa Broseta és una dona que coneix bé el món dels infants, si més no, l'univers dels seus somnis. Veterana en el món de les lletres infantils, presenta un recull de narracions en vers que expliquen les històries més diverses. Amb aquest nou llibre, l'autora revela les claus del trànsit que hi ha entre el món de la infantesa i el de l'edat adulta.

EL NÚVOL ENAMORAT I ALTRES CONTES EN VERS

TERESA BROSETA

IL·LUSTRACIONS DE XAVIER TARAZONA

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 153

65 PÀGINES / 978-84-9824-509-7 / 8,10 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

Amagat darrere d'aquests versos hi ha un secret. Un secret tan conegut com la superació de totes les pors que assetgen les nostres ànimes quan som xiquets. Un secret tan important com la clau que obri la porta al món dels adults. Co-neixeu un secret més ben guardat? No-més quan ens fem grans reconeixem les coses que abans ens eren indesxifrables. És per això que el món de la infantesa és un món màgic.

Escriure al voltant d'aquest gran secret és un repte al qual s'enfronta l'autora d'aquest llibre de versos, d'aquest seguit de contes escrits en vers. I ho fa a través de vuit històries llargues, escrites en versos d'art menor, majoritàriament heptasil·labs i una rima asonant o lliure. Són estrofes de quatre versos, tret d'algun cas en què trobarem un seguit de rodolins, que esdevenen cançons infantils, jocs de carrer, rondalles populars en què

els protagonistes són sempre personetes menors d'edat, plens de curiositat.

Teresa Broseta fa servir un llenguatge senzill i entenedor, que beu de les fonts de la cultura popular i del lèxic de cada dia. Hi trobarem dites, refranys, fragments de cançons ben conegudes com *La meua xiqueta és l'ama*, reinterpretacions d'històries quotidianes, de somnis i de descobertes sorprenents. A través de la barreja d'estils, l'autora posa en boca dels personatges tots els mots que fluctuen entre els somnis i la realitat i deixa que el narrador seguísca el fil de tots els esdeveniments.

Es miraren l'una a l'altra
i rigueren qui sap quant
—«Quines comes tan gracioses!»
—«Quina cua tan brillant!»

Amigues ja, la xiqueta
li parlà del seu collar,
i de les pedres precioses
que havien caigut al mar.

Així doncs, a mesura que els xiquets i les xiquetes van perdent la por al desconegut, mentre badalla la sirena més jove i el tècnic de la rentadora, ens apareixen temes alhora diversos i quotidians com les relacions familiars entre avis i nets, tan entranyables; les tasques domèstiques de la casa; el moment d'anar a dormir, les cançons que no voldríem

que acabaren mai; la soledat, la sirena que ix de la mar; el descobriment de l'amor, l'amistat fidel; la generositat, voler fer content a tothom; els jocs de princeses incansables i esbojarrades... Un recull de somnis, tot plegat, que, com el núvol que acompanyava sempre el pirata, acompanyen el jove lector en la seua àrdua tasca de superar les pors de la infantesa i de crear els seus propis somnis perquè, com diu la cançó, tots tenim un bell somni que donen sentit al dia i a la nit.

Teresa Broseta és també autora de llibres de narrativa com *Les costures del món*, *L'illa a la deriva* i *L'estiu dels pirates*. Guanyadora d'un grapat de premis (Vicent Silvestre, Barcanova, Carmesina, Vila de les Alqueries, Xaro Vidal de teatre, etc.) escriu també per al públic adult i ho fa tant en valencià com en castellà.

□ Begonya Mezquita
Lletres Valencianes, n° 29

Compañeros en el viaje de la vida

Con los poemas que componen este libro, las autoras han querido mostrar a los niños aquellas cosas con las que solemos encontraros en el camino de la vida, y que la mayoría de las veces no somos capaces de contemplar. En esta ocasión, los compañeros de viaje serán los caracoles, las hormigas y las arañas, los mismos que solemos pisar a nuestro paso sin reparar en ellos.

A LA VORA DEL CAMÍ

CARMEN RIBELLES I CRISTINA CARRASCO

IL·LUSTRACIONS D'EUGENIO SIMÓ

COL·LECCIÓ «BRESSOL DE LLETRES», 10

32 PÀGINES / 978-84-92763-09-2 / 5 EUROS

EDICIONS 96, LA POBLA LLARGA, 2009

Recomendado para niños y niñas que comienzan a leer, Ediciones 96 presenta, dentro de su colección «Bressol de Lletres» el libro titulado *A la vora del camí*, del que son autoras Carmen Ribelles y Cristina Carrasco.

Lo primero que me vino a la mente al ver el título de este cuento fue una canción que solía tararear mi madre, casi siempre cuando algo le preocupaba. La canción popular a la que me refiero decía así: «*A la vora del riu mare m'ha deixat les espardenyes, mare no li ho diga al pare que jo tornaré per elles*». ¡Tiempos dichosos aquellos de la niñez!

La realidad, que suele imponerse a cada paso, me hizo volver la mirada al delicioso libro que tengo entre las manos, libro que sin duda está destinado

a hacer felices a los más pequeños de cada casa. La portada del cuento que nos ocupa esta distribuida del siguiente modo: una araña, una mariposa, un conejo, un caracol y en el centro, encuadrado entre los animalitos ya descritos, el título *A la vora del camí* sobresaliendo de manera importante con letras oscuras sobre el blanco nacarado de la cartulina.

Siempre he creído que la poesía para niños debe conservar ciertas estrategias. Una de ellas es precisamente la de mostrar a los niños y niñas tantas imágenes como puedan asumir para que resulten interesantes a los pequeños que comienzan esa fantástica aventura de leer. Se pretende que recuerden una determinada historia, casi más por lo que representan los dibujos que componen el cuento que por las palabras, ajenas en principio a los pequeños lectores.

Tanto las canciones como los poemas pueden representar esa realidad vital que las autoras entregan, en este caso a manos llenas, a los niños y niñas. Así lo han entendido Carmen Ribelles y Cristina Carrasco, quienes han incorporado una rima sencilla y efectiva capaz de introducir a los niños en el arte de la composición poética, como vemos en las estrofas de las páginas 13 y 27 del libro *A la vora del camí*. En primer lugar tenemos

una representación gráfica del invierno que amplía el significado de la siguiente estrofa: *Quan arriba l'hivern / els arbres nuets / diuen tremolant: / quin fred, quin fred*. En el siguiente ejemplo vemos como las autoras introducen en la misma estrofa elementos conocidos y otros aparentemente desconocidos como son las golosinas, los animales y los insectos, tan cercanas para los pequeños las primeras, tan extraños a veces los segundos: *La ovella ens dóna llana; / les abelles la mel; / de la caña trac el sucre / i del sucre, el caramel*.

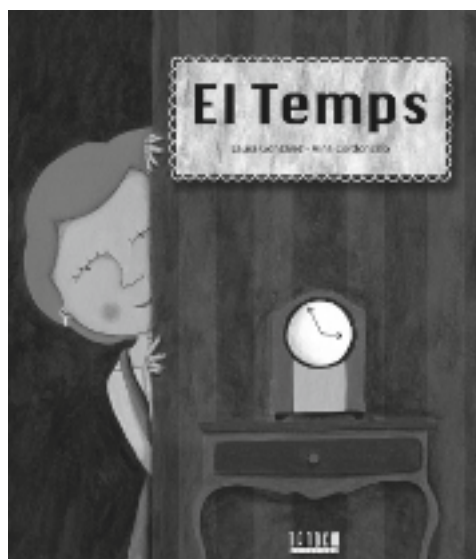
Canciones, trabalenguas y juegos lingüísticos que refuerzan sin duda el aprendizaje de los niños de la manera más divertida, más lúdica y por supuesto más conveniente.

□ M^o Teresa Espasa
Lletres Valencianes, n° 29

Definición y percepción del tiempo

Siempre hemos sentido que el tiempo es relativo. A veces es lento, como en aquellos días de la remota infancia. O cuando se deseaba con vehemencia un cambio, que tardaba en llegar. Quizá, incluso, quisiéramos que se detuviera, posiblemente en algún momento de afectividad álgida y extrema. Pero a veces es rápido, muy rápido, demasiado rápido.

EL TEMPS

LAURA GONZÁLEZ

IL·LUSTRACIONS D'AINA CORDONCILLO

COL·LECCIÓ «ÀLBUMS IL·LUSTRATS»

48 PÀGINES / 978-84-8131-896-8 / 14 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2010

¿Qué es el tiempo? Para el diccionario de la RAE el tiempo es la duración de las cosas sujetas a mudanza (¡qué hermosa palabra!) y también una magnitud física que permite ordenar la secuencia de los sucesos, estableciendo un pasado, un presente y un futuro. Para la mecánica clásica, el tiempo se concibe como una magnitud absoluta, es un escalar cuya medida es idéntica para todos los observadores. ¿Seguro?

¿Cómo percibimos el tiempo? Si nos recordamos en el pasado, descubriremos que el tiempo o su aprehensión variaban dependiendo de nuestra edad y nuestro momento vital. ¿Quién no recuerda las horas interminables de aquellas tediosas tardes de domingo o las eternas jornadas de verano, obligados a hacer la siesta, tan breve para los adultos y tan larga para nuestra frenada inquietud? ¿Quién no ha sentido el des-

lizar del tiempo, como arena en un reloj, imparable, y quiso congelarlo, quizá en un momento especial, sabedores de su brevedad?

El temps de Laura González y Aina Cordocillo es un intento de mostrar a los primeros lectores qué significados distintos alberga la palabra «tiempo» a través de diversas percepciones.

La estructura sencilla y del todo efectiva de hacer la misma pregunta, ¿qué es el tiempo?, a diferentes personas funciona adecuadamente. Por un lado, personas ligadas emocionalmente a la protagonista (el padre, la tía, la abuela) definen el tiempo a través de los cambios en la naturaleza y en el devenir de sus propias vidas. Otros personajes (señor del maletín, científicos, pianista o relojero) ofrecen una definición desde lo objetivo y lo más prosaico.

Es la madre quien funde ambas maneras de entenderlo al definirlo a través de la evolución de su propia hija: el tiempo es nuestro paso por la vida reflejado en nuestro físico y en nuestras vivencias (alegres y amargas en diferente proporción).

Normalmente los libros destinados a los primeros lectores (5-6 años) cuya temática es abordar la definición del tiempo suelen serlo de carácter didáctico/científico: el tiempo concebido co-

mo medible y observable: los cambios en la naturaleza debido al paso de las cuatro estaciones; el ciclo vital de los seres vivos (cómo no recordar el bellísimo *La manzana y la mariposa* de Iela y Enzo Mari); las unidades de su medida: año, meses, días y horas para, también, introducir a los pequeños en la regulación de su propia actividad social (no existe editorial que no tenga un libro sobre las horas, con reloj y manecillas incorporado, para el aprendizaje de su lectura); el tiempo concebido como fenómeno meteorológico...

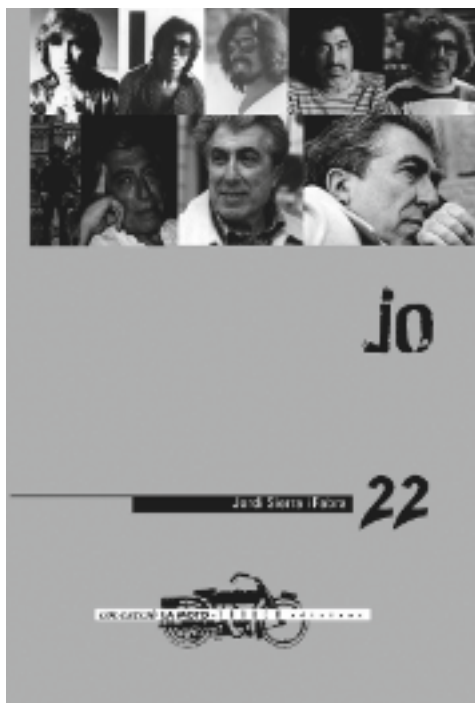
Y es menos normal abordar su definición desde la subjetividad. Aquí todo depende de la valía del texto y las imágenes utilizadas. Si se mezcla la obviedad con la pretensión de un cierto lirismo no siempre bien labrado, el resultado puede parecer confuso y chocante para el pequeño lector o lectora.

El devenir del tiempo ya fue tratado por Tàndem en su catálogo de álbumes ilustrados con *El siglo más nuevo del mundo* de Teresa Durán, posiblemente con mejor fortuna que *El temps*, un libro por el que, podemos augurar, pasará el tiempo.

□ Ana Isabel Caro
Lletres Valencianes, nº 29

Daniel Sierra i Fabra

Daniel és un jove de dèssset anys que es considera rar perquè no fa les coses que la resta dels seus companys. La visita d'un escriptor al seu institut marcarà un punt d'inflexió en la seua vida i, sense deixar de ser com és, li canviarà la manera de veure les coses i l'ajudarà a madurar i viure noves experiències.

JO

JORDI SIERRA I FABRA

TRADUCCIÓ D'ALFATARA
SERVEIS LINGÜÍSTICS I EDITORIALS

COL·LECCIÓ «LA MOTO», 22

181 PÀGINES / 978-84-8131-901-9 / 11 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2010

Fantàstic llibre d'un autor no menys brillant. Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947), un dels escriptors més guardonats, ha bordat aquesta novel·la recomanada per a joves a partir de 14 anys. Amb nombroses dosis d'humor, que fan del relat una història divertidíssima, Sierra i Fabra aconsegueix enganxar el lector, que voldrà seguir endinsant-se en la trama per veure amb què el sorprendrà l'escriptor al capítol següent. Daniel, un adolescent de dèssset anys, és el narrador i protagonista d'aquesta història. És un xicot rar, diferent a la resta, especial. Li agrada llegir i escriure, per això no és normal. En un relat contat en primera persona, Daniel ens va transmetent els seus pensaments, sentiments i emocions, de tal manera que de seguida ens podem posar en la seua pell i sentir-nos els protagonistes de la història. Aficionat a fer llistes per

a tot, en elles ordena els seus pensaments i valora les diverses possibilitats respecte alguna decisió a prendre. Però si aquestes són importants per saber com actuar, més important serà el dia en què un escriptor fa una xarrada al seu institut. Dèsset anys, tres mesos i nou dies: ací es produirà el punt d'inflexió en la vida de Daniel.

Il·luminat per les paraules de l'escriptor, Daniel decideix ser-ho també. Però son pare, un home ben diferent al seu fill, no ho té tan clar, ja que vol que estudie alguna carrera amb eixida. El protagonista, sense fer-li cas, sap molt bé que escriure és el que li agrada i escriptor és el que vol ser. Amb la decisió presa, Daniel segueix els consells del seu amic escriptor –així l'anomena ell–, i es disposa a escriure contes, relats, novel·les, com *Jo*.

Tanmateix, Daniel no solament es preocupa sobre aquesta qüestió, el «què ser de major», el què fer en la vida. Com qualsevol xic de la seua edat, pel cap li ronden altres temes, com les xiques. Mariví Fernández és la xica més guapa i que més bona està de la seua classe. Però és «imbècil» i sap que no és per a ell. Buscant quina deu ser la xica que més li convé, decideix fixar-se en Berta, una xica de classe que passa desapercebuda, que no és gran cosa però que té

un bonic somriure i, vés per on, també escriu i li agrada escriure. Amb ella tindrà les primeres experiències amoroses. Daniel no sols aplicarà els consells del seu amic escriptor a la seua vida estudiantil i professional. Li serviran també per a la vida en general, i com no, indirectament per als temes amorosos. Tampoc desaprofitarà els bons consells dels seus pares, ni els del seu mestre de llengua, i fins i tot, els d'un vagabund que dorm al banc d'un parc, del qual aprendrà molt, que li ajudaran a entendre la vida i caminar per ella.

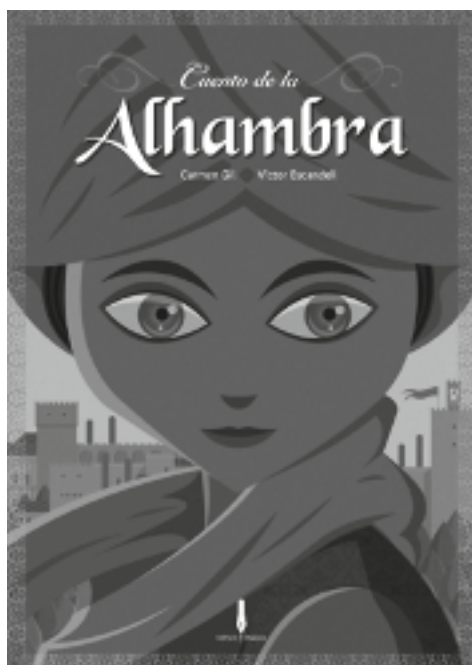
Aquesta novel·la, el protagonista de la qual és l'alter ego del Sierra i Fabra adolescent, és un valor segur per a Tàndem Edicions, que ja havia publicat abans altres obres de l'autor.

□ *Guillem Ferrando Simon*
Lletres Valencianes, n° 29

La màgia de l'Alhambra

El *Cuento de la Alhambra* és una invitació a descobrir aquest monument a través de la literatura de la mà de Carme Gil i Víctor Escandell, amb una narració plena de mites i colors.

CUENTO DE LA ALHAMBRA

CARME GIL

IL·LUSTRACIONS DE VÍCTOR ESCANDELL

COL·LECCIÓ «EL BAÛL DE LOS CUENTOS»

40 PÀGINES / 978-84-937494-5-3 / 14,90 EUROS

VERSOS Y TRAZOS EDITORIAL, VALÈNCIA, 2010

Kadir és un xiquet de 8 anys que viu a l'Alhambra i se la coneix pam a pam. Se la coneix tant, que només ell –i la seua àvia, una dona molt sàvia– coneixen l'existència d'uns éssers extraordinaris i molt xicotets, que quan volen es tornen invisibles. Aquests donyets són els qui s'assabenten del malèfic pla d'unes bruixes malvades per a despertar el drac que dorm baix de l'Alhambra i destruir el palau. Però Kadir, amb l'ajuda dels donyets i de l'àvia, idearà una estratègia per desmuntar els malèfics plans de les bruixes.

El *Cuento de la Alhambra* és una història que des de la primera pàgina ens convida a somiar, a anar més enllà del conte, a imaginar noves històries. L'escenari, l'Alhambra, esdevé probablement el personatge més suggeridor de la història. L'autora, Carme Gil, aprofita per a contar-nos característiques i anècdotes de l'edifici de l'Alhambra i les trenca amb el que s'esdevé al llarg de la narració. El conte és amè, i és un passeig no només per l'Alhambra, sinó per un catàleg de personatges fantàstics que es dedicaran a complicar la trama mentre l'àvia, el personatge més savi, la unió entre la fantasia i el món real, té la capacitat d'aplacar els problemes que puguin sorgir. La trama és certament senzilla, i fàcil de seguir.

Segons la fitxa tècnica de l'editorial, Versos y trazos, el conte està destinat per a xiquets d'unes edats entre 6 i 11 anys, tot i que, per la complexitat del vocabulari i l'extensió de l'obra, la recomanació és més adient per a joves a partir de 8 anys.

Si bé la història és suggestiva i amena, el punt més fort de la publicació són sense dubte les il·lustracions d'Escandell, que dibuixa un univers a base de colors gens estridents i formes molt geomètriques, agradoses a la vista.

Es tracta d'una edició cuidada –és un llibre amic dels boscos, amb el segell de Greenpeace–, de tapa dura, pàgines amples i lletres grans. La tipografia de les lletres és d'estil àrab, combinant d'aquesta manera amb l'aire musulmà de destil·la el conte, i contrastant alhora amb els traços rectes i senzills de les il·lustracions. Crida l'atenció l'ús de diverses mides en les lletres dins una mateixa pàgina, fins i tot dins una mateixa frase.

Es tracta, doncs, d'una nova proposta per a descobrir literàriament l'Alhambra, amb una edició cuidada, senzilla i agradable.

□ Marta Insa Gualde
Letres Valencianes, n° 29

Los «misterios» de Alicia y Sofía

Misterios, S.L. es una obra recomendada para jóvenes mayores de doce años, que narra a través de seis historias independientes las aventuras de dos peculiares investigadoras, una niña y su emprendedora tía jubilada. Con ellas los lectores vivirán todo tipo de situaciones originales que les harán disfrutar con la intriga y la diversión.

MISTERIOS, S.L.

FRANCESC GISBERT

IL·LUSTRACIONS DE JESÚS HUGUET

COL·LECCIÓ «CALCETÍN AZUL», 59

124 PÀGINES / 978-84-9845-195-5 / 8,30 EUROS

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2011

Misterios, S.L. es la traducción al castellano de la obra *Misteris, S.L.* editada en el año 2003 por Edicions Bromera. Una obra que ese mismo año fue galardonada con el Premio de Narrativa Vicent Silvestre y que obtuvo un gran éxito entre el público juvenil.

Se trata de la primera obra traducida al castellano de la serie de cuentos protagonizados por la pareja de detectives formada por Alicia y su tía Sofía.

Francesc Gisbert (Alcoi, 1976) ya tiene publicadas muchas obras dirigidas al público infantil y juvenil y ha obtenido numerosos premios entre los que destacan, en el año 2000 el Premi Ciutat de Torrent con la obra *El misteri de la lluna negra* (Tabarca Llibres), en el año 2001 el Premi Enric Valor con *El fantasma de la torre* (Edicions del Bullent) y en el 2009 el Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil con *La llegenda del corsari* (Edicions Bromera).

Ésta es la primera obra que Francesc Gisbert publica de la mano de la editorial Algar con el objetivo de que los lectores más jóvenes puedan disfrutar de esta literatura. Una literatura fresca que aúna la magia de los cuentos con un género muy atractivo para los más jóvenes como es la literatura de misterio. A lo largo de la obra, el autor, es capaz de divertir y enganchar al lector gracias

a las historias, todas con final feliz, que viven sus dos protagonistas, Alicia, una jovencita de ciudad y su tía Sofía, una señora de cierta edad. Alicia llega al pueblo donde vive su abuela y su tía Sofía y durante su estancia allí se verá involucrada en hechos no demasiado comunes tales como robos, secuestros o asesinatos..., aventuras que serán resueltas gracias a la perspicacia de esta singular pareja de investigadoras.

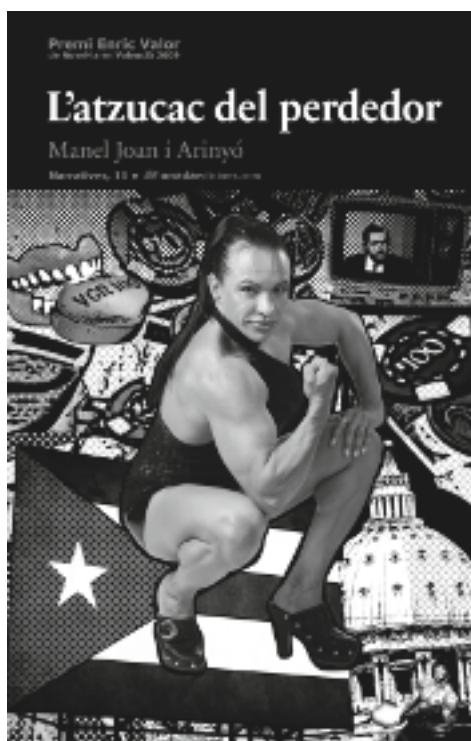
Sin duda, la peculiaridad de esta obra reside en sus protagonistas, una joven y una mujer mayor, que consiguen con un lenguaje cercano aproximarse al lector despertando su curiosidad.

Misterios, S.L. es una obra muy recomendable para el ámbito educativo ya que no cae en los tópicos de la literatura escrita para esa edad, sino que usa un argumento novedoso que entretiene al mismo tiempo que muestra una serie de valores entre los que destacan la convivencia de los jóvenes con las personas mayores.

□ María José García Sahuquillo
Lletres Valencianes, nº 29

L'striptease de l'escriptor

L'atzucac del perdedor, que va rebre el XV Premi Enric Valor de Novel·la, és un llibre que recull un grapat d'anècdotes sobre l'ofici d'escriptor que deambulen entre la realitat possible i la irreverència impensable.

L'ATZUCAC DEL PERDEDOR

MANEL JOAN I ARINYÓ

XV PREMI ENRIC VALOR DE NOVEL·LA

200 PÀGINES / 978-84-96623-97-2 / 18 EUROS

ONADA EDICIONS, BENICARLÓ, 2011

«Manel perquè no t'ho deixes», li va dir un editor de Barcelona. Davant aquest suggeriment l'escriptor va respondre: «Perquè no puc». Aquesta situació relatada per Manel Joan i Arinyó delata el perillós plaer que desperta la creació literària, i que de vegades arrossega als autors cap a desficacis incerts que discorren entre la realitat i la ficció. Novel·lar el món de la «ploma» des de la seua particular experiència és la intenció de l'autor d'aquest llibre. I ho fa amb una voluntat que deixa ben clara en la primera pàgina: denunciar la invisibilitat dels escriptors. I com a mostra l'anècdota que Arinyó explica: en alguna ocasió després de recollir un premi literari, l'escriptor de Cullera explicava als periodistes que aquella era la seua primera creació literària, i davant aquella sentència experimental cap dels oients dubtava de la mentida que els havia soltat d'un escriptor que porta una trentena de llibres publicats.

L'atzucac del perdedor segueix el gènere de literatura de memòria encetat per Arinyó en la seua anterior creació *Fem un trio. El fascinant món de la ploma*. Un gènere on l'escriptor de Cullera aconsegueix posar sobre el paper el seu talent per bastir còmiques històries conjugades en primera persona. Els perillosos negocis amb editors, les entrevistes televisives al costat de perso-

natges tan peculiars com la mare del mític Rambo, alguns lliuraments de premis tufejats i caòtics, episodis de sexe persuasiu i, per suposat, desventures al costat d'escriptors que en alguna ocasió acaben esdevenint bufons paraliteraris. A més, cal dir-ho, un dels elements més sucosos del llibre és que tots els personatges que hi apareixen porten noms i cognoms reals, un fet que sense cap mena de dubte pot despertar algun «mal de panxa» en aquells que es troben retratats.

Tota aquesta tirallonga de fragments de la memòria del protagonista del llibre podrien quedar-se només en un costumari del món de la ploma, però la qualitat narrativa de l'autor aconsegueix donar-li un bon ritme al text i una generosa dosi de sàtira. A més, les vivències del jo literari d'Arinyó sonen a falla versemblant gràcies als adjectius esmolats que perfilen el text.

En definitiva, *L'atzucac del perdedor* esdevé un conjunt de situacions còmiques que configuren un escenari autobiogràfic on l'Arinyó fa un striptease grotesc del món de la literatura. Però, hi ha alguna cosa més, perquè aquesta mateixa posada en escena és també una confessió de la tragèdia de la invisibilitat social on es veu abocat el protagonista, i els seus companys del món de la ploma.

La bruixa marruixa

Un dia una bruixa corruixa, marruixa de llarga cuixa que vola pel cel perd el seu barret. Però este té vida pròpia i moltes utilitats, els lectors podran descobrir quines llegint este entretingut llibre.

EL BARRET DE LA BRUIXA

CARLES CANO

IL·LUSTRACIONS DE CARLOS ORTÍN

COL·LECCIÓ «ALBADES», 22

32 PÀGINES / 978-84-263-8062-3 / 7,95 EUROS

BAULA-EDELVIVES, MISLATA, 2011

Carles Cano és un dels escriptors valencians que conta amb un currículum de llibres publicats més ampli i variat. És autor de més de cinquanta llibres de literatura infantil, narrativa i poesia, i també de llibres de lectura per a l'ensenyament. A esta faceta d'escriptor s'afeg la de professor, guionista de ràdio i televisió i la més coneguda de totes la de contacontes. Amb esta professió ha recorregut centenars de centres escolars i biblioteques públiques i ha creat un veritable i fidel grup d'admiradors no només entre els més menuts sinó també entre aquells que ja no ho són tant.

En esta ocasió ens obsequia amb el llibre *El barret de la bruixa* publicat per l'editorial Edelvives-Baula dins de la col·lecció «Albades» dirigida a xiquets i xiquetes a partir de 5 anys.

Es tracta d'una divertida i senzilla història que gira al voltant del barret roig i punxegut d'una bruixa corruixa, marruixa de llarga cuixa. Una bruixa que un dia quan volava pel cel amb el seu barret, este cobra vida pròpia i comença a volar pel seu compte.

Carles Cano amb este llibre s'acosta al llenguatge infantil mitjançant la utilització d'enginyosos i divertits jocs de paraules. Cada pàgina s'enllaça amb la següent mitjançant un personatge diferent amb el qual compartix una histò-

ria comuna que després es va ampliant també a alguns objectes. Al llarg del llibre apareixen molts personatges divertits com el fill de la bruixa, el seu nét, el rebesnét, Pinotxo, un saltador de perxa, una cigonya miop... Fins que un dia quan el vent torna a bufar fort, el barret punxegut que havia viscut ja moltes aventures es barreja amb el bec d'una cigonya i torna a la seua propietària que ja trobava a faltar el seu millor instrument de treball perquè com tots podreu imaginar una bruixa sense barret, no és una bruixa realment autèntica.

El llibre té acurades i colorides il·lustracions de Carlos Ortín, que ens oferix una interpretació molt personal i original d'una bruixa moderna pujada en una granera, un pinotxo de fusta, un fill, un nét i un rebesnét pirates, una cigonya amb llargues potes, un saltador de perxa gran com una muntanya i un bon grapat de barrets.

La història que ens conta Carles Cano no acaba amb la lectura del llibre sinó que l'autor convida al lector a seguir imaginant i pensant si estem davant d'un barret realment màgic o si és tot fruit de la nostra imaginació.

□ *Gema Juan Ortells*
Lletres Valencianes, n° 29

Ventafocs i la dona que cerca la felicitat

Nunila López Salamero (autora) i Myriam Cameros Sierra (il·lustradora) reinventen un clàssic del gènere de contes com *La cenicienta que no quería comer perdices*. La cerca de la felicitat, de la pròpia personalitat, malgrat els entrebancs de la vida, centra la història d'una ventafocs que acaba trobant el seu jo.

LA VENTAFOCES JA NO CREU EN PRÍnceps BLAUS

NUNILA LÓPEZ SALAMERO

IL·LUSTRACIONS DE MYRIAM CAMEROS SIERRA

TRADUCCIÓ DE MARIA JOSEP ESCRIVÀ

72 PÀGINES / 978-84-92763-42-9 / 15 EUROS

EDICIONS 96, LA POBLA LLARGA, 2010

La Ventafocs està de festa i de sobte acaba casant-se amb un príncep. És una metàfora d'una jove moderna que es deixa dur pel corrent de la societat i acaba acceptant per inèrcia moltes desigualtats heretades, rols transmesos. El príncep de la Ventafocs, però, menja cervellets de canari que mai estan bons, obliga la «princesa» a calçar sabates de cristall amb un taló de pam i de punta i fa que la protagonista cada vegada estiga més ofegada per algú que no la vol ni la respecta.

La protagonista –vegetariana i rebel·demana opinió a les seues amigues i veïnes i l'opinió la llança a una major confusió encara. El seu despertar, la pressa de consciència de la seua personalitat li obrirà els ulls a la vida, a deixar de sentir-se culpable d'acceptar un rol que no desitja per a sí, el de ser princesa d'un príncep que no la va a sal-

var, ni la farà feliç. És el moment de la fi d'històries de conte de fada sense sentit i l'arranc a la vida. La crítica al model tradicional de la nostra societat és prou explícita en el llibre. Per tant, com un pardal que obri les ales i comença a volar, *Ventafocs* es descobreix a si mateix i s'obri al món a través del seu cos, l'art i les altres persones.

Al mateix temps, *La Ventafocs ja no creu en prínceps blaus* podria ben bé ser la biografia de les dues autores, les quals expliquen en la segona part de l'obra com va sorgir la idea de la *Ventafocs* i els esforços que van haver de fer per poder-la dur a la pràctica. Al capdavant, és el treball de dues persones que creuen en si mateixes, en el que volen fer, i ho duen a la pràctica amb el seu esforç. De vegades, al llarg de l'obra, el lector arriba a pensar si estem parlant d'una autobiografia de les autores, que ben bé podria ser la vida de qualsevol lector.

El llibre va adreçat a un públic entre 10 i 12 anys, el moment en què els joves i les joves ja han de reconèixer com un fet normal que hauran de ser ells i elles, sobretot elles, les dones del futur, les que constrüisquen el seu futur, amb el seu esforç i les seues il·lusions, perquè res els vindrà donat. Les dos autores dediquen el llibre, preci-

sament, a totes les dones valentes que volen canviar la seua vida i a totes aquelles que la van perdre.

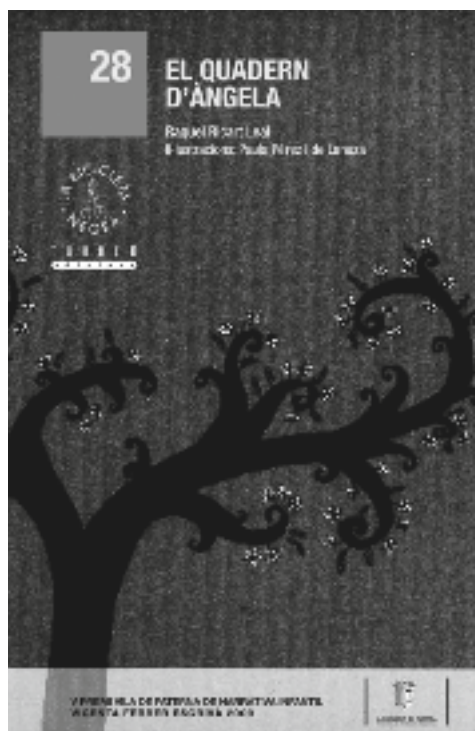
La Ventafocs ja no creu en prínceps blaus és un llibre amb una gran quantitat d'il·lustracions que reforcen el caràcter didàctic i de sensibilització social de la publicació. Les emocions de la *Ventafocs* apareixen reflectides d'una forma molt el·loqüent i els personatges interactuen entre si per assolir el repte –que encara ho és– de la igualtat entre homes i dones.

Myriam Cameros (Pamplona, 1978) ha estat premiada en diversos certàmens d'arts plàstiques i de còmic. La seua obra es pot veure en murals de grans proporcions. Per la seua banda, Nunila López (Barcelona, 1966) conta i escriu contes. En aquesta obra, les dues autores posen en comú la seua sensibilitat.

□ Agustí Hernández Dolz
Letres Valencianes, nº 29

La trenadora d'històries

Àngela és una nena adoptada de la Xina. Els seus pares li han regalat un quadern pel seu dotzè aniversari perquè, a través de l'escriptura, llau els seus arrels. La jove, amb grans destreses com escriptora, pren el bloc per forjar els seus pensaments sobre la identitat en forma de contes.

EL QUADERN D'ÀNGELA

RAQUEL RICART LEAL

IL·LUSTRACIONS DE PAULA PÉREZ I DE LANUZA

V PREMI VILA DE PATERNA DE NARRATIVA INFANTIL
VICENTA FERRER ESCRIVÀ, 2009

128 PÀGINES / 978-84-8131-902-6 / 11 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2010

«Hem d'anar amb compte amb les arrels», li va dir son pare mentre l'ajudava a trasplantar una garrofera. En eixe precís moment va entendre que allò de «les arrels» era alguna cosa singular i complexa amb la que calia anar amb molta cura.

L'Àngela Xi'an va nàixer a la Xina i fou adoptada per una metgessa i un músic que sempre li han parlat amb naturalitat del seus orígens orientals. Tant és així que el seu segon nom respon al de la ciutat on va nàixer. És per aquest motiu que sa mare arreplega en una caixa tot tipus d'informació que guarda per quan ella siga gran; un grapat de papers i fotografies –de records, en definitiva– que li ajudaran a entendre el com i el perquè de la seua adopció. Però l'Àngela, que furga amb la mirada, ha descobert el secret que sa mare guarda amb recel, tot i que es fa la desentesa.

Perquè done curs al seu talent d'escriptora els seus pares li han regalat un quadern pel seu dotzè aniversari. El bloc ajudarà la jove a forjar la seua pròpia història, a llaurar els seus arrels identitaris a través d'una sèrie de contes on es ressalten els valors de l'amistat i la humilitat. Són precisament tots aquests pensaments al voltant de la seua adopció els que donen sentit a un grapat d'històries, trenades les unes amb les altres, que l'Àngela escriu amb grans dosis d'imaginació al seu quadern.

Per a l'Àngela, però, els seus arrels estan ben encastats junt als seus pares adoptius. El seu interès pel seu origen oriental passa sols per veure la felicitat al rostre de sa mare quan recorda el primer encontre entre ambdues a Xi'an, quan la va prendre als seus braços per primera vegada i la va sentir «tan bonica i especial».

L'adopció es tracta amb la mateixa naturalitat que l'engendrament al ventre matern, perquè els vincles afectius no es refermen amb el cordó umbilical i és aquesta idea la que marca la història de la nostra protagonista.

La història ens ha deixat nombrosos testimonis de personatges que han fet servir l'escriptura per donar sentit a les seues vides o experiències viscudes. Deia l'intel·lectual i polític espanyol Jorge

Semprún en *La escritura o la vida* que les paraules «*pueden explicar todo, incluso a dios*». I és per això la complexitat del llenguatge, que unes vegades ens fa arribar a la glòria i altres ens obri les portes de l'infern.

Per a l'Àngela, però, l'escriptura és la vida, i a través d'ella entén i dona sentit a la seua pròpia història que és la de la tendresa i innocència d'una nena de dotze anys entestada per envernissar-ho tot amb ingènues reflexions.

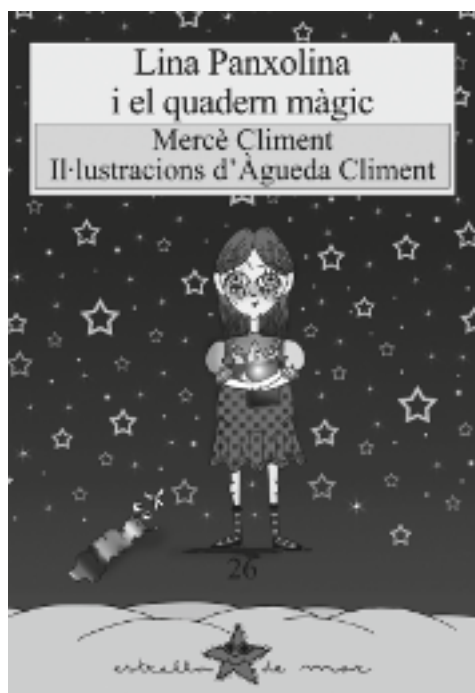
El *Quadern d'Àngela* ha estat guardonat amb el V Premi Vila de Pater-na de narrativa infantil Vicen-ta Ferrer Escrivà de l'any 2009.

□ Berta Rodrigo Mateu
Lletres Valencianes, n° 29

Aprendre dels errors

La lectura de la novel·la infantil *Lina Panxolina i el quadern màgic* ens recorda que totes les persones tenim virtuts, però també defectes. Al llarg de la vida, mentre acumulem experiències les persones sàvies aprenen dels errors per intentar ser millors persones.

LINA PANXOLINA I EL QUADERN MÀGIC

MERCÈ CLIMENT

IL·LUSTRACIONS D'ÀGUEDA CLIMENT

COL·LECCIÓ «ESTRELLA DE MAR», 26

86 PÀGINES | 978-84-9904-056-1 | 5,90 EUROS

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2010

Les lectures en general, però sobretot aquelles que van dirigides als més menuts, es poden comprometre a proposar una reflexió al lector. I si el compromís s'acompanya d'una història entretinguda i dinàmica que enganxa, millor que millor. Així, el missatge que es vol transmetre arriba amb menys dificultat. Aquesta simbiosi és el que ha aconseguit l'escriptora Mercè Climent i, la seua germana, la il·lustradora Àgueda Climent en la novel·la infantil *Lina Panxolina i el quadern màgic*.

Lina és la protagonista d'aquesta història. Una xiqueta de vuit anys que crida l'atenció a primera vista pel seu aspecte físic: cabells rojos, la cara plena de pigues, braços esprimatxats, cames llargarudes i una panxa rodanxona que la fan víctima de les bromes dels companys de classe. Està farta de tanta burla i d'escoltar com la criden Lina Panxolina.

Aquesta situació fa de Lina una xiqueta solitària i amb dificultats per a relacionar-se. En la seua solitud tan sols li acompanyen els llibres, els seus preferits són els que parlen d'ueños i fades. Un bon dia, Lina es troba amb un personatge misteriós que li fa un regal. Es tracta d'un quadern màgic: tot allò que dibuixe en ell es farà realitat. Al principi, Lina en fa un ús innocent i divertit, trasllada als lectors la seua particular imaginació: éssers increïbles, móns fantàstics, etc. Però a mesura que passen els dies s'adona del poder del quadern i comença a utilitzar-lo per a venjar-se de tots aquells que s'han burlat d'ella. Esbossa malifetes per fer pagar tot el que li han fet fins arribar a un punt en el qual Lina s'oblida per complet dels sentiments que tenia quan era ella el blanc de totes les rialles. Perquè el seu joc l'ha transformada en un igual d'aquells xiquets que tant havia odiat, ara fa mal d'una manera gratuïta per qüestions d'enveges i gelosies; fins i tot, a les persones que més s'estima. Però Lina és intel·ligent i s'adona que no li agrada la persona que és ara. Aviat, decideix aprendre dels errors i tornar a ser la Lina de sempre però més madura i millor persona i deixar d'utilitzar el quadern màgic.

La història que presenta Mercè Climent és plena d'humor i de fantasia, però també de tendresa i realisme. És tracta d'un món molt pròxim al jove lector: l'escola, els amics, la família, etc. Una narració amb una clara intenció didàctica, ja que a través de la protagonista els lectors aprendran que hem d'acceptar-nos tal i com som, que com les persones són capaces de passar de víctima a botxí..., i com a través de les vivències i dels errors podem millorar com a persones i madurar.

□ *Andrea R. Lluch*
Lletres Valencianes, n° 29

Una sorpresa en el pentinat

La Senyora Lucila, Lula per a les amigues, té un problema: sent un zumzeig estrany en el seu cap i un cert malestar. No sap què fer, ni on adreçar-se. No pot dormir i només la música és capaç de fer desaparèixer aquell zumzeig. Les seues amigues l'ajuden i li recomanen possibles solucions, però la solució està més a prop del que ella realment es pensa.

LULA I LES ABELLES

MERCÉ VIANA

IL·LUSTRACIONS DE MONSE FRANSOY

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 157

104 PÀGINES / 978-84-9824-816-6 / 7,70 EUROS

EDICIONS BROMERA, AZIRA, 2010

Lula és una dona a qui agrada remarcar la seua individualitat i ho exterioritza mitjançant els pentinats originals i estafolaris que cada dimarts es fa en una perruqueria del seu barri. Lula és una persona independent, soltera, que de menuda va tindre el somni de convertir-se en un aparell de ràdio. Té dues passions. La primera, la música clàssica i més en concret de Mozart, és una habitual de la temporada de concerts que tenen lloc en la seua ciutat. L'altra, el seu grup d'incondicionals amigues.

Un dia descobreix que al costat de sa casa han inaugurat una moderna perruqueria, així que decidix entrar-hi i provar nous models de pentinats. El perruquer, en veure la llargària dels seus cabells, li proposa un pentinat una mica aparatós. En eixir al carrer per anar a escoltar el darrer concert, comença a

sentir en el cap un zumzeig i un malestar que en un principi l'incomoda i que després la preocupa. Amb l'ajuda de les seues amigues, visita primer un metge i després un sanador, però cap d'ells no aconsegueix esbrinar què li passa a Lula. Ella està molt preocupada i passa alguna nit sense dormir, fins que descobreix que la música fa que el zumzeig aminore i el malestar desaparega, però aquesta no és la solució al seu problema.

L'escriptora d'Alfajar Mercé Viana, amb l'ofici que li dóna una extensa obra i un gran coneixement del món dels infants, aconsegueix crear un conte per a infants senzill, directe i amb alguns moments divertits. Al llarg de les seues pàgines trobem en primer lloc un llenguatge clar, ric i entenedor per als menuts de la casa, en segon lloc una lectura en la qual valors positius com ara l'amistat o el reforçament de la personalitat de l'individu dins del grup són presents. Es tracta d'una història senzilla amb un final sorprenent i feliç, amena i fàcil de digerir. Per la seua part, l'artista catalana Monse Fransoy, encarregada de la portada i de les il·lustracions interiors del llibre, ens oferix uns dibuixos precisos, dinàmics, amb unes línies clares i definides, amb un toc just de modernitat i alhora emparentats amb alguns clàssics de les historietes il·lustrades espanyoles. Sobre

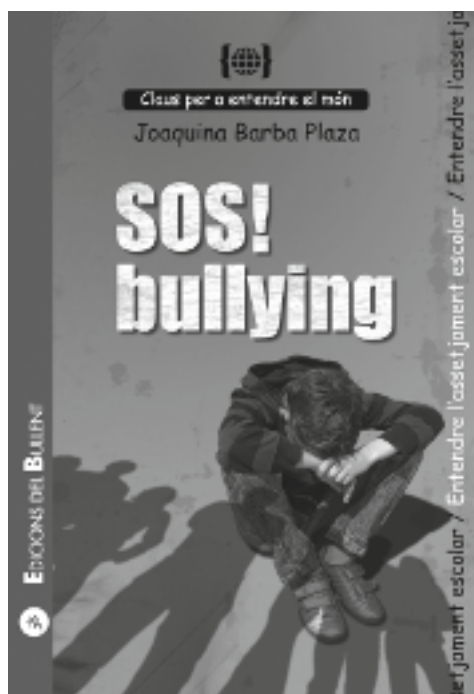
ella l'editor ens dóna poca informació i considere que és una mica injust, ja que és una autora amb un important treball que ha col·laborat en revistes com ara *Tatano* i *Cavall Fort* i ha il·lustrat llibres de lectura, manuals i àlbums. Mercé Viana, junt amb altres autors com ara Enric Lluch, Pepa Guardiola, Carles Cano, Joan Pla, Maria Dolors Pellicer, formen part d'un grup d'autors amb una llarga i intensa trajectòria en el camp de la literatura infantil, que han aconseguit crear una obra de qualitat i d'interés que ha servit perquè unes quantes generacions de xiquets i xiquetes valencians gaudisquen amb la lectura alhora que aprenen la seua llengua. Un grup que ha creat també una base sobre la qual han anat depositant futures generacions d'escriptors la seua obra i que comença a conformar un corpus de literatura infantil homologable al de qualsevol cultura.

□ Manel Alonso i Català
Lletres Valencianes, nº 29

Una violència invisible i quotidiana

La indiferència o el buit que se li pot fer a una persona, o inclús la persecució, pot ser molt cruel, i pot passar en a qualsevol edat i dedicació.

SOS! BULLYING

JOAQUINA BARBA PLAZA

COL·LECCIÓ «CLAUS PER ENTENDRE EL MÓN», 13

118 PÀGINES / 978- 84-9904-049-3 / 6,95 EUROS

EDICIONS DEL BULLENT, VALÈNCIA, 2010

Des de fa uns anys la paraula anglesa *bullying* s'ha fet popular per a indicar una intimidació o assetjament a una persona, normalment per part d'un grup i generalment en l'àmbit escolar però també a qualsevol lloc de treball. Sobre aquest tema hi ha diferents postures, des d'aquells que ho veuen com un conflicte que cal eliminar i altres que no li donen gens d'importància. Els primers ho justifiquen en les greus conseqüències psicològiques que provoca i en alguns casos físiques també, mentre el segon grup es basa en que tots hem segut xiquets i xiquetes i no hi ha que exagerar.

És cert que històricament hi ha hagut assetjament a grups i individus. Unes vegades s'ha centrat en els afrancesats, altres en els moriscos, en els jueus, o en els catalanistes per posar alguns exemples, i molt a sovint sobre les dones de qualsevol condició que l'han patit per la seua doble posició de minoria i

de gènere. I no fa molt, per la simple qüestió de parlar una llengua diferent del castellà, provocant generalment el canvi immediat de registre per a sentir-se integrat en àmbits tan característics com els castrenses, empresarials o eclesiàstics entre altres.

Però pot ser actualment, s'ha transformat aquesta persecució en un cerca sinuosa però constant, per a no trencar eixa pau democràtica que de vegades no és més que por, com deia Raimon. I freqüentment es fa cap als individus més sensibles i amb més personalitat, per part de grups que utilitzen mecanismes sofisticats d'acaçament físic i psíquic per a no donar opció al pensament o a l'elecció lliure. La seua base és la desigualtat de poder i la seua aparició sempre va lligada al dolor. La fase més recent és el ciberbullying, una variant que provoca l'aïllament i l'escarni d'una persona d'una forma potent però callada i lluny d'adults preocupats pel tema.

Aquest llibre és una novel·la que ens apropa a una realitat cada vegada més present als centres escolars, i ens invita a fer una reflexió dels motius que fan que tant l'assetjador com la víctima i els observadors, actuen com ho fan. Tanmateix, la lectura planteja qüestions que no hem de desestimar com ara, són els

menors els únics culpables d'aquest fenomen? Com es pot acabar amb aquesta dinàmica? Quins responsables haurien d'intervindre? I altres preguntes que l'autora deixa entreveure d'una forma molt evident entre línies.

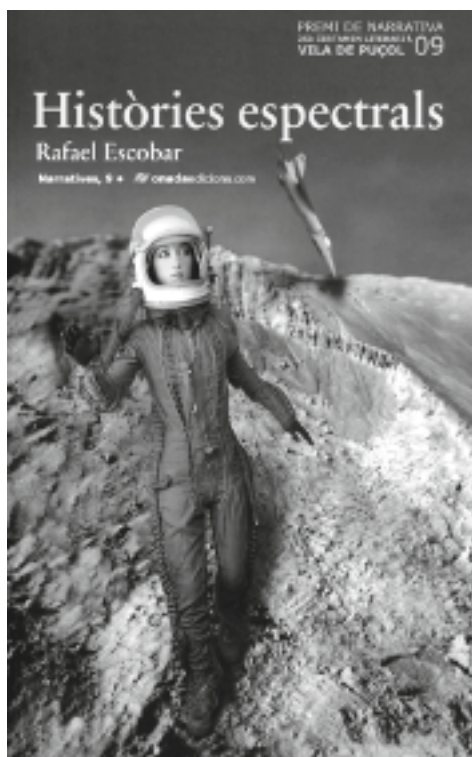
El volum forma part d'una col·lecció molt adient per al públic adolescent com són les «Claus per entendre el món» i que justifiquen plenament aquest títol de forma molt adient. Un llenguatge plaer però correcte, una acció contínua i d'una quotidiana actualitat, conformen una lectura agradable, entretinguda i amb aportacions reflexives molt importants. A més els seus vint-i-dos capítols conformen un ritme de lectura amé, caracteritzat per flashos d'acció, diàleg i descripció ràpida, com a anuncis cohesionats. Es fa ben evident que l'autora coneix perfectament el món educatiu, donada la seua condició de mestra, i el món literari com ho testimonien els diversos llibres de literatura infantil i juvenil que ha publicat.

□ Enric Ramiro Roca
Letres Valencianes, n° 29

Sis històries de ciència-ficció

«Potser no signifiqui res, però els planetes que segueixen la Terra guarden la mateixa seqüència dels colors de l'arc de Sant Martí» (...) Este comentari escoltat en una cafeteria de València, li aprofita a l'autor de *leitmotiv* per a escriure estes sis històries ambientades en els planetes i dividides per colors.

HISTÒRIES ESPECTRALS

RAFAEL ESCOBAR

25 PREMI NARRATIVA VILA DE PUÇOL, 2009

COL·LECCIÓ «NARRATIVES», 9

128 PÀGINES / 978-84-96623-91-0 / 16 EUROS

ONADA EDICIONS, BENICARLÓ, 2010

Un jurat format per Manel Alonso, Bernabeu Blanch, Mari Carmen Arnau, Rosa García, Dolors Sánchez, José Vicente Martí i José María García, que va actuar com a secretari, va concedir el 25 premi narrativa Vila de Puçol de l'any 2009 al llibre *Històries espectrals* de Rafael Escobar. Una obra publicada recentment per la dinàmica editorial de Benicarló, Onada Edicions dins de la seua col·lecció «Narratives». Una col·lecció que a hores d'ara ja té publicades nou obres més d'altres destacats escriptors valencians com Vicent Usó, Manel Joan Arinyó, Joan Andrés Sorribes o Enric Lluch.

El llibre d'Escobar s'inscriu en el gènere de la narrativa curta i conté sis històries de ciència ficció: «El dia de l'Ascensió», «El esplendor de Zeus», «La decisió de l'enginyer Maxwell-Hunt», «Dallila», «Planeta Blau» i «El perfil invisible de la troca». Utilitzant com a pretext un dibuix del sistema solar, l'autor ens presenta unes narracions ambientades al voltant dels diferents planetes i dividides segons les tonalitats que projecta l'arc de Sant Martí (Mart és roig, Júpiter ataronjat, Saturn groc, Urà verd, Neptú blau i Plutó ... que podria ser violeta).

Rafael Escobar ha utilitzat en esta ocasió la ciència-ficció, un gènere amb poca tradició en la nostra literatura, per a endin-

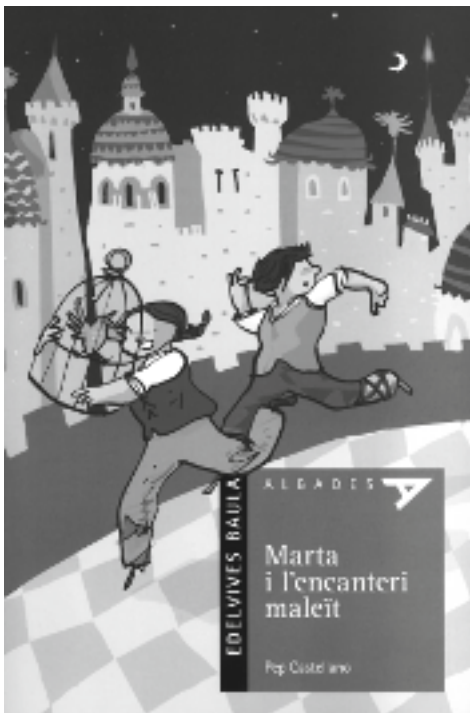
sar al lector en una esfera axfixiante on els personatges viuen situacions límits amb l'únic objectiu de sobreviure. Unes narracions independents ambientades en l'espai i esquitxades amb dosis de ironia i sarcasme però que en el fons ens presenten una realitat humana diferent on els personatges tenen un element comú el seu pesimisme i una falta de confiança en ells mateixa, sens dubte una pesada càrrega de la que no poden desfer-se fàcilment.

Rafael Escobar (Burjassot, l'Horta del Nord, 1942) va començar la seua carrera literària l'any 1992 precisament amb narracions curtes i ha estat premiat en diferents ocasions. L'any 1990 amb el premi Vila de Crevillent per l'obra *L'Estel capgirat*, l'Encobert de Xàtiva l'any 1991 amb l'obra *La dona menuda*, l'any 1993 dins dels Premis Octubre amb el Premi Andròmina de narrativa amb la novel·la *L'últim muetzi* i l'any 2000 amb el Premi Antoni Bru per *Els vidres entelats*. Una llarga trajectòria literària que sens dubte continuarà donant els seus fruits.

□ Gema Juan Ortells
Lletres Valencianes, nº 29

Un pare rossinyol i una filla amb empena

Tot i que sembla difícil de creure, el pare de Marta s'ha convertit en un rossinyol. Este despropòsit la portarà a iniciar amb la seua mare un llarg viatge en el que tindrà oportunitat d'aprendre molt sobre l'estima dels pares, sobre la qualitat humana, l'amistat, l'enteniment i els conflictes entre els pobles, l'avarícia i el valor de la llibertat.

Marta i l'encanteri maleït és una novel·la curta coral en la que una mare i una filla compartixen una aventura singular en busca del pare de la menuda. L'autor, Pep Castellano, és un narrador experimentat i utilitza un punt de partida amb molta força –l'encanteri d'una bruixa per a que una parella que desitja tenir fills pugua tenir-ne– per a encetar un viatge entretengut, divertit i amb misteri per paratges llunyans.

Els personatges pertanyen en la seua major part a una cultura diferent, que podria ser ben be de l'orient mitjà, i que dona a Marta i sa mare l'oportunitat de conèixer una forma diferent de viure, així com les circumstàncies d'un país sotmès a una dictadura i un conflicte bèl·lic. Mitjançant el context de la narració es dona a conèixer la vivència quotidiana d'un poble en guerra, les injustícies, la paraltzació de l'activitat normal d'una

MARTA I L'ENCANTERI MALEÏT

PEP CASTELLANO

IL·LUSTRACIONS DE XIMENA MAIER

COL·LECCIÓ «ALBADES», 17

120 PÀGINES / 978-84-263-7468-4 / 8 EUROS

EDELVIVES- BAULA, MISLATA, 2010

comunitat, l'explotació infantil, l'absència d'escoles, la prohibició de la lectura i dels llibres, i el despropòsit d'uns governants dictadors que sostenen el conflicte artificialment entre dos pobles per enriquir-se.

La història planteja també un dilema sobre el que els pares de Marta han de decidir: si salven el pare Marta podria desaparèixer degut a l'encanteri. I encerta en la presentació d'uns personatges principals infantils que són decidits, autònoms, amb criteri i coratge, raonables i que no es deixen vèncer per les dificultats aparents que s'oposen als seus propòsits. Eixe model pot ser un exemple positiu d'actitud vital per al lector infantil.

Al llarg de la narració prenen la paraula diferents personatges de manera que el lector coneix la perspectiva de cadascú diferent i pot apropiarse un poc més a cada protagonista.

D'altra banda se'ns mostra una mare complaent que, això si, donà bones mostres d'empatia amb la filla i que més que abanderada de l'expedició sembla acompanyar la menuda en esta aventura ideada i promoguda també per ella.

Seguint esta línia, la solució als problemes que planteja la història vindran de la mà dels més menuts, atrevits i in-

trèpids, que faran amstat de seguida. El Joan, fill d'un fuster que acull les viatgeres en sa casa, serà la clau per a que estes coneguen els costums del lloc al que han fet cap i tinguen accés a aquells llocs on necessiten entrar per resoldre l'encanteri.

La narració s'acompanya de les il·lustracions de Ximena Maier, que utilitza exclusivament el blanc i el negre per a ambientar els episodis.

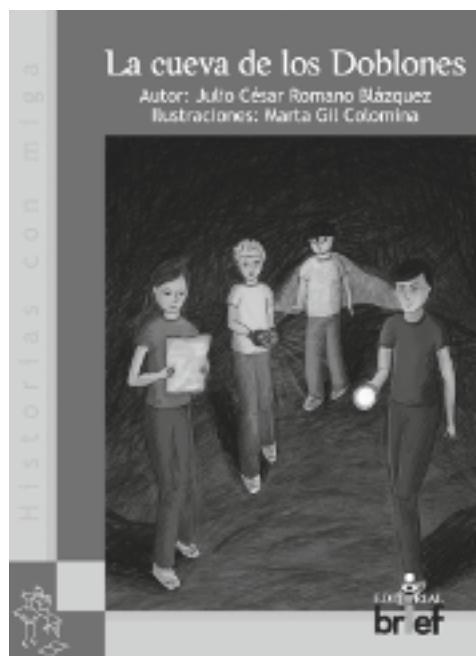
Marta i l'encanteri maleït és una narració dirigida a lectors a partir de 10 anys. És una bona opció per l'aprenentatge del valencià, de lectura lleugera, amable i entretinguda.

□ Anna Gimeno
Lletres Valencianes, nº 29

La aventura que ens agradaria viure

L'ambició, el coratge, la companyonia són els valors que tracta aquesta novel·la adreçada al públic juvenil i que destaca, sobretot, per ser una aventura literària plena d'emoció i d'intriga amb un cert rerafons històric i llegendari. Els protagonistes adolescents es comporten com a joves valents i tocats d'una curiositat aventuresca extraordinària.

LA CUEVA DE LOS DOBLONES

JULIO CÉSAR ROMANO BLÁZQUEZ

IL·LUSTRACIONES DE MARTA GIL COLOMINA

114 PÁGINES / 978-84-15204-03-9 / 9 EUROS

EDITORIAL BRIEF, VALÈNCIA, 2011

La cueva de los Doblones està situada al terme municipal de Alía (Cáceres), en un dels punts més inaccessibles de la Serra d'Altamira, la qual cosa va motivar que en el passat fora utilitzada per bandolers com a refugi. I és que a més de constituir un amagatall perfecte per a pròfugs pel seu intrincat accés, la cova conté altres atractius que han fet d'ella un lloc cobejat i visitat al llarg dels segles. El primer i més evident és que, un cop dins, ens proporciona una ampla i meravellosa vista sobre la vall. I el segon i, aquest de naturalesa més secreta i misteriosa, és que la llegenda conta que hi ha amagat un tresor de doblons (d'ací el seu nom) encara no descobert. Però aquest «encara» correspon a l'àmbit de la «realitat» per dir-ho d'alguna manera, perquè en el món de la ficció, el tresor de la cova dels Doblons ha estat descobert recentment per un grup de jovenets intrèpids i ho han

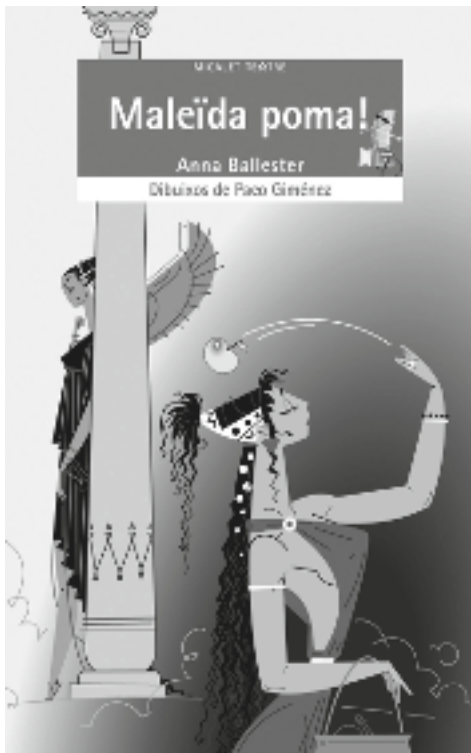
fet de la mà de l'escriptor Julio César Romano. Així doncs, *La cueva de los Doblones* és el títol de l'última novel·la d'aventures d'aquest autor de novel·la juvenil que es va criar en un petit poble de la província de Toledo, Mohedas de la Jara, municipi on esdevenen les aventures d'aquests adolescents descobridors del secret més amagat de la Serra d'Altamira. I dic més amagat, perquè ningú no ha aconseguit trobar-lo, malgrat que és un secret que tothom coneix en forma de llegenda. I és el que passa amb aquesta mena de narracions llegendàries que ningú hi creu o, dit altrament, creuen que només pertanyen al món de la imaginació, de les històries fantàstiques. I només uns pocs pensen que la frontera entre realitat i fantasia potser no siga tan inquebrantable i que, a força de hi creure, poden aconseguir traspasar-la. Vet ací, un dels temes claus de la novel·la: creure en les coses que ens importen i lluitar per elles. L'ambició és un valor que ha sofert certa desvirtuació en la societat actual, perquè la majoria de vegades s'associa de manera automàtica i exclusiva al lucre i a l'ascens social i es confón amb l'egoïsme o l'avarícia. Romano ha volgut trencar una llança a favor d'aquest valor tan vilipendiat i mostrar als joves el significat originari de superació personal o col·lectiva. I tanmateix, la novel·la, a pe-

sar d'aprofundir en valors i actituds –l'ambició, l'amistat, el coratge, les diferències entre la vida urbana i rural, etc.– no té en absolut un to allisonador, sinó que és essencialment un relat d'aventures amb components màgics i d'intriga. Prendre la rondalla de la cova dels doblons com a punt de partida, li atorga un caràcter híbrid: d'una banda, un rerafons històric i una ubicació geogràfica concreta que li donen consistència de «realitat» i, de l'altra, un vel de misteri i de cosa inexplicable. I que aquesta mena de narracions històrico-fantàstiques són força estimulants per a la ment dels joves, això ja ho sap bé l'autor. No debades, un altre punt a favor d'aquest relat és el retrat tan ajustat que es fa del comportament i de la psicologia adolescent. No és en absolut ni estrident ni exagerat de manera, que de vegades, fa la impressió que qui escriu no és un adult. Es nota que l'autor té experiència en el tracte amb joves, perquè a més de ser professor és pare de sis fills.

□ *Alícia Toledo*
Lletres Valencianes, n° 29

Del mite clàssic al món actual

Aquesta obra d'Anna Ballester, basada en el mite grec de la poma de la Discòrdia, esdevé una aproximació a la cultura clàssica, tot i que amb la voluntat de traslladar als adolescents alguna cosa important sobre el comportament dels humans, dels d'abans i dels d'ara.

MALEÏDA POMA!

ANNA BALLESTER

IL·LUSTRACIONS DE PACO GIMÉNEZ

COL·LECCIÓ «MICALET TEATRE», 36

89 PÀGINES / 978-84-9824-642-1 / 8,50 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

La col·lecció Micalet Teatre, d'Edicions Bromera, ens presenta *Maleïda poma!*, d'Anna Ballester (Borbotó, 1954), primera obra teatral publicada d'aquesta especialista en literatura i teatre per a infants i joves. Ballester ens acosta a la cultura clàssica de la mà del mite de «la poma de la Discòrdia», a partir del qual basteix una «versió lliure», en clau de comèdia, adreçada especialment a un lector adolescent.

El text es fonamenta en una estructura convencional en tres actes, tot i que amb un tractament de l'acció, segons els actes, ben diferent. Així, el primer acte, presentat com a escena única, s'aprofita per fer una autopresentació dels personatges que protagonitzen la història: hi trobem els déus Zeus, Hera, Afrodita, Atenea, Apol·lo, Hermes, Posidó, Hades i Discòrdia, a més dels mortals Paris, Príam i Helena. Amb el segon acte, format per tres escenes, en-

trem de ple en la trama, situant-nos en el banquet de casament de Tetis i Pe-lau. La intervenció de Discòrdia, que no hi ha estat convidada, ens portarà al conflicte i a l'aparició en escena del famós episodi del judici de Paris. El tercer acte ens trasllada, mitjançant quatre escenes, a l'origen de la guerra de Troia, amb l'encontre amorós entre Paris i Helena.

L'obra, però, és plantejada a partir de la intervenció d'un personatge-narrador, que inicia i clou el relat escènic. Aquest recurs serveix a l'autora no només per enllaçar diferents moments de la història sinó per connectar el relat mític amb l'actualitat, tot posant en evidència la voluntat de construir un discurs que lliga aquests mites clàssics al comportament universal dels humans. Així, comprovem que *Maleïda poma!*, per una banda, és útil per introduir els lectors adolescents a la cultura i a la literatura grega clàssica. I, per una altra, ens fa pensar que aquests relats, farcits de deus i deesses antics, són encara una forma vàlida d'acostar-se a la realitat humana. En aquest cas, tot i el dramatisme de fons, de la mà de la comèdia, d'un llenguatge molt accessible i d'un plantejament teatral senzill que facilita la posada en escena del text en un àmbit escolar.

Això, pensem, hauria de servir per esperonar els lectors a aprofundir en el coneixement de la nostra tradició cultural clàssica i de la seua influència posterior en l'art i la cultura occidental. I fent una passa més enllà per tractar, amb tota la seua dificultat, el fons de tot plegat: què és i per què algú llança «la poma de la discòrdia?» Sens dubte, aquesta obra és un bon punt de partida per bastir un camí més ampli, més sinuós, més costerut. Així, de la mà d'una comèdia de déus antics podem arribar, si es vol, a la complexa i fotuda realitat dels humans.

□ Ramon X. Rosselló
Lletres Valencianes, n° 29